

Hồi 52

Tam Liên Chi Kiếm

Ba người xuống tới phía dưới, thấy người qua kẻ lại đông đầy, Trường Ly Nhất Điều cười rằng:

Chốc nữa đây, sẽ xảy ra một trường huyết chiến, những người này sẽ chạy tán loạn không còn một mống...

Vừa nói đến đây, chợt nghe Lục Hải nói rằng:

- Bọn họ đến, đến thật nhanh!

Giang Thanh và Trường Ly Nhất Điều giựt mình quay lại, quả thật thấy những người qua lại trên đường phố dần dần bỏ chạy, và có trên hai mươi người vạm vỡ kéo nhau ô ạt tiến về Phí Túy Tiên Lâu.

Người đi đầu chính là Thái Hư Kiếm Hồ Khôn, Lục Hải thấy vậy, ngang nhiên bước ra đứng chắn giữa đường, đưa bàn tay tả lên vuốt râu một cách nhàn nhã.

Hồ Khôn thấy Lục Hải, lập tức dừng chân lại đưa tay ra dấu, mười mấy người đi sau lưng lập tức tủa tủa ra, trong tay họ thấy đều cầm binh khí sáng ngời.

Chính vào lúc đó thì bỗng nghe một tiếng thét vang trời nổi dậy, từ hai bên đường hẻm ùn ùn kéo ra hơn hai trăm người nữa, trong tay thấy đều cầm binh khí.

Người đi đầu là hai anh em họ Diệp và Thái Vọng Dân.

Lục Hải cười ô ô rằng:

- Thấy đều là phường giá áo túi cơm, kéo tới đây làm chi cho bận rộn.

Thái Vọng Dân nghe nói, lửa giận phùng phùng, mặt lộ hung quanh , cả tiếng hét:

- Diệp đại ca, chúng ta thanh toán thằng già này trước đã, còn hai thằng kia để cho Thiệu lão tiên bồi dùng để tế kiém.

Hai anh em họ Diệp này chính là hai tay cừ khôi tại thị trấn này, gần đây câu kết với Hồ Khôn lại càng thêm hoành hành không cấm kỵ.

Người anh em tên là Diệp Kim Hồ gầm lên:

- Bắt thằng già này cho ta.

Mấy trăm người nghe nói, thấy đều tay đao búa đồn tới vây Lục Hải.

Trường Ly Nhất Diệu thoáng nhìn đã biết bọn này thuộc hạng tầm thường, nên truyền lệnh:

- Lục Kỳ chủ, sát !

Lục Hải đang chờ đợi cái tiếng “sát” đó, vội vàng ứng tiếng trả lời:

- Xin tuân lệnh !

Tiếng “lệnh” vừa thoát ra khỏi cửa miệng, thì lão ta đảo mình vù vù như một con trót, chiếc búa của lão tuốt ra lúc nào không biết, bây giờ tuôn ra rào rào tạo thành những chiếc cầu vòng sáng rực...

Trong chớp mắt, lưỡi búa của Lục Hải tung hoành sát pàht, gần ban mười người trúng đòn ngã ngửa, nằm dẫy

dựa trên mặt đất.

Những người còn lại, thấy đều bay hồn lạc vía không dám tấn công, dần dần bỏ chạy.

Lục Hải cười dòn, tiếp tục tung ra một đòn cực kỳ hung bạo, tầm uy lực rộng lớn vô song, chín chiếc đầu lâu lìa khỏi cổ, lăn long lóc giữa chiến trường.

Trong lúc đó bàn tay tả của ông kèm theo một chưởng, chỉ một chưởng mà ba người ngã ngửa ra sắc máu mà chết.

Thái Vọng Dân võ mật, thanh đại đao trong tay chỉ tung ra có hai đòn rồi sửa soạn bỏ chạy, Lục Hải cười gần, vung búa tấn công Ngụy Nhất Phong, trong lúc đó thì lão dùng ngón chân của mình đá một thanh đơn đao nằm dưới đất bay về phía Thái Vọng Dân.

Ngụy Nhất Phong thành linh thấy một lưỡi búa sáng ngời bay tới trước mặt mình, ông ta cảm thấy thật là khó thoát khỏi đường búa này, trong cơn nguy cấp ông ta chuyển hết sức bình sinh vung ngọn roi trong tay ra đón đỡ...

Một tiếng “răng” vang lên, hoà lẫn trong một tiếng “soạt” rợn người, ngọn roi của Ngụy Nhất Phong, đứt tơi làm hai đoạn, đường búa ngon trớn chém thẳng vào mình của Ngụy Nhất Phong, làm cho thân hình của hắn cũng như ngọn roi của hắn đứt ra làm hai đoạn.

Bên kia, Thái Vọng Dân thành linh nghe tiếng gió nổi lên vèo vèo, chưa kịp chớp mắt thì hào quang đã loé lên

trước mặt, hấn hốt hoảng lăn tròn sang một bên để trốn đòn, cố sức vung thanh đại đao ra ngăn chống, lại một tiếng “reng” vang lên, hồ khẩu của bàn tay hữu lập tức tét ra rướm máu, mà thanh đại đao trong tay hấn cũng bay vù ra xa ba trượng.

Lúc bấy giờ, trên đường phố hỗn độn vô cùng, tiếng hò hét hoà lẫn với tiếng khóc than.

Hồ Khôn vừa sợ vừa giận, quay đầu về phía sau, cau mày nói:

- Chết rồi, sư phụ chưa đến mà chúng ta đã động thủ, bây giờ biết làm sao đây?

Nguy Nhất Phong kinh hoàng nói:

- Hồ nhị ca, lão này thật là hunh dữ, Diệp đại ca và rất nhiều thủ hạ đã tử thương...

Vừa nói đến đây thì thêm mười mấy người nữa bị đánh ngã sóng soài trên mặt đất, trong đó có Diệp Kim Hồ.

Vậy là toàn thân Lục Hải không nhúng một chấm máu, ông ta dùng mũi giày chân tả làm trục, để xoay tròn thân hình như một chiếc chong chóng khổng lồ, rồi bất thành linh mợn đà bay vù ra phía xa chừng chín thước, lưỡi búa trong tay lão bay vù về phía Thái Hư Kiếm Hồ Khôn, lúc bấy giờ đang đứng thù người ra như khúc gỗ.

Hồ Khôn thành linh thấy lưỡi búa đối phương bay vù về phía mình, bất giác giật mình nhưng thân hình của lão cùng kịp thời vung kiếm của mình ra, tạo thành một

đường gươm tuyệt diệu ngăn đón lưỡi búa của đối phương.

Lục Hải giựt mình, lão không bao giờ ngờ tới cái người mang danh Thái Hư Kiếm kia, xuất thủ lại khéo léo vô cùng, chỉ trở ra một đòn, thì cũng đủ biết đó là danh gia cao thủ.

Lục Hải vừa kêu lên một tiếng kinh ngạc, vừa biến sang thế khác, để cho lưỡi búa của mình thành linh sà xuống phía dưới, chém vào giữa bụng của Hồ Khôn.

Hồ Khôn gầm lên một tiếng, đảo lộn thân mình liên tiếp thay đổi sáu vị trí, và đâm ra một loạt sáu đường dữ dội. Sáu đường kiếm đó có cơ hồ liên kết với nhau chặt chẽ như một vòng đai huyền diệu.

Lục Hải chợt đình bộ rút lui, cả cười rằng:

- Hay lắm, không ngờ mi lại có vài ngón!

Vừa nói, thân hình vạm vỡ của ông ta tràn tới như sóng dữ ngoài khơi, nhanh như điện chớp, tung ra một loạt mười hai búa liên hoàn, khí thế tựa mưa sa gió táp.

Thế rồi...Thái Hư Kiếm bị loạt tấn công đó làm cho tay chân rối loạn, lúng túng gắng gượng chống đỡ được bảy búa, rồi rú lên một tiến, lộn nhào ra ngoài vòng chiến, thừa lúc thân hình đảo lộn, ông ta dùng kiếm của mình phóng một đường thần tốc vào giữa mặt đối phương...

Lục Hải buông tiếng cả cười, chém xéo ra một búa, một tiếng “rang rang” vang lên, lưỡi gươm bay tới chạm nhằm đường búa rơi xuống đất, thế rồi đường búa ấy tiếp

tục bay tới vèo vèo bám sát vào thân hình đang trốn chạy của Thái Hư Kiếm ...

Ngụy Nhất Phong không thể đứng bên ngoài mà không can thiệp, hấn gầm lên một tiếng, vung ngọn roi đánh thẳng vào Thiên Linh Cái của Lục Hải, đồng thời hai bàn chân đá móc vào hai nách của đối phương, một đòn ba ngã, thật là lợi hại.

Lục Hải trợn mắt, thành linh thấu búa trở về phá vỡ ngọn roi của Ngụy Nhất Phong, rồi trong chớp mắt đường búa đảo xuống ngực mình, trảm vào bàn chân đang đá tới của đối phương, trả đòn cực kỳ cay độc.

Ngụy Nhất Phong thành linh cảm thấy binh khí của mình gặp nhằm trở lực nặng nề, cơ thể của mình cơ hồ bị luồng sức mạnh đó đè bẹp... hai bàn chân đá ra chưa kịp thấu về thì một lưỡi búa sáng ngời đã bay tới vù vù, trảm một đường dữ dội vào hai cườm chân...

Lão rú lên một tiếng hãi hùng, hai bàn chân của lão bay vù sang một phía, đường búa đi ngon trớn, bất thành linh quay ngược trở về, và trong nháy mắt, chiếc đầu lâu của Ngụy Nhất Phong lìa khỏi cổ, máu thấm tuôn ra phừng phực...

Vào lúc đó thì Thái Hư Kiếm lóp ngóp bò dậy thấy tình cảnh đó ông ta toát mồ hôi lạnh, vội vàng lăn tròn thêm mấy vòng nữa để trốn chạy, nhưng mà Lục Hải lại buông tiếng cả cười:

- Khá khen thay cho một vị đại kiếm khách chạy trốn

như một con chuột nhắt... hà ...hà...

Tiếp theo tiếng cười rùng rợn của lão, lưỡi búa bay vù vù chiếu thẳng vào đầu Thái Hư Kiếm .

Thái Hư Kiếm liếc nhìn bốn bề, thấy thủ hạ của mình trốn gần sạch, ông ta biết mình không thể nào thoát khỏi tay của tử thần, lão kêu lên một tiếng bi thiết rồi, nhắm mắt xuôi tay chờ chết...

Vào lúc nghìn cân treo sợi tóc đó, chợt có tiếng nói lạnh lùng của Trường Ly Nhất Diệu vang lên.

- Lục kỳ chủ, tha cho hắn!

Lục Hải nghe nói, thì lưỡi búa đã kề sát vào cổ của đối phương rồi, lão nạt lên một tiếng, trượt mình sang một bên thu phất bình khí trở về...

Hồ Khôn nằm trên mặt đất, bị đường búa cắt nhẹ một miếng rướm máu, thoát chết chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Lục Hải ngơ ngác hỏi:

- Thưa Đảo chủ, có sao lại tha cho hắn?

Trường Ly nở một nụ cười khó hiểu rằng:

- Nhà ngươi có để ý thấy kiếm pháp của hắn chẳng? Đó là Tiêu Lục Kiếm Pháp của Tam Liên Kiếm Thiệu Trúc Khê, nể tình lão già họ Thiệu ta tha cho hắn một lần.

Lục Hải nhìn Thái Hư Kiếm đang nằm trên mặt đất, vuốt râu cười rằng:

- Hừ ...té ra là đệ tử của Thiệu Trúc Khê, hèn chi mà khẩu khí thật là cuồng loạn.

Hai người đương nói chuyện, thì đầu đường đằng kia có mười mấy người tay cầm binh khí, do một người vạm vỡ, mặt đen dần tới, còn ở xa xa mà đã hò hét vang trời.

Lục Hải nhìn họ một cách khinh bỉ nói:

- Thưa Đảo chủ, mấy tên công sai đến đó.

Trường Ly Nhất Diệu ngửa mặt nhìn trời, thông thả nói rằng :

- Người hãy ngăn bọn này lại, chờ cho Thiệu Trúc Khê đến.

Lục Hải vâng lời đi về phía trước thấy có một gã thân hình vạm vỡ, mặt mày đen đúa thống lĩnh mấy mươi tên công sai tràn tới, hấn đưa mắt nhìn những xác chết nằm ngổn ngang trên đường phố quất lêm âm ỉ:

- Hay cho tên giang hồ đại đạo, giữa lúc ban ngày ban mặt, dám dở thói giết người, mau trói nó lại cho ta!

Vừa nói, hấn vừa hươi binh khí đâm vào dưới nách của Lục Hải một đường, cùng trong một lúc dùng Uyên Ương Cước đá vào hạ bộ của Lục Hải.

Lục Hải cả cười, dắt chiếc búa vào lưng, bất thành lình dùng chiếc áo choàng của mình vung ra làm binh khí, một luồng nội lực hùng hồn thâm hậu, từ trong lòng bàn tay Lục Hải truyền sang chiếc áo bay tới vù vù.

Tên công sai mặt đen bất thành lình thấy trước mặt mình có một vầng đen ngòm phủ tới, bất giác giật mình, đang cơn luống cuống liền bị chiếc áo tràn sang xuyên qua binh khí của lão, là cho cánh tay tê rần, còn đánh loạn

choạng thì Lục Hải đã rút chiếc áo trở về một cách thần tốc, mang theo binh khí của đối phương.

Lục Hải cười hà hà nói:

- Cho bọn bây, ném mùi cay đắng để sáng mắt ra...

Bọn công sai thấy vậy, đều đành bộ không dám tiến tới nữa.

Vừa lúc đó thì phía đầu phố thành linh xuất hiện năm con tuấn mã. Người đi đầu chính là Kinh Thiên Kiếm Bao Năng.

Lục Hải lúc bấy giờ cũng thu hồi chiếc áo của mình, đưa mắt ngắm nhìn năm con tuấn mã đang phi tới như bay, cuộn lên những lớp tuyết dày đặc...

Và năm người ngồi trên ngựa cũng đã nhìn thấy cảnh đầm máu của chiến trường, trong năm người ấy có ba người mặt mày biến sắc.

Bao Năng không chờ cho ngựa dừng vó hẳn, đã bay mình xuống ngựa đi thật nhanh về phía Hồ Khôn, hỏi rồi rít:

- Sư đệ... sư đệ thọ thương có nặng không?

Hồ Khôn cựa mình đưa vết thương trên cổ cho Bao Năng xem. đoạn hỗn hển nói rằng:

- Ta thua hẳn rồi...hai anh em họ Diệp và Ngụy hiền đệ cũng đã mất mạng.

Bao Năng nghe xong nháy nhồm, lại trở về phía bốn người kỵ sĩ nói nhỏ vài câu. Trong đó có một lão già gầy gò bay mình xuống ngựa nói với Bao Năng rằng :

- Người hãy nhờ người thu dọn chiến trường, rồi sẽ trở ra ngoài thành, đến Đại Phong Cốc tìm lão phu, hừ ... phen này ta phải ra tay rồi đó....

Lão già nói xong đoạn đi về phía Lục Hải, cách Lục Hải còn chừng năm bước ông ta dừng chân lại, cung tay xá chào, hai ngón cái trở vào ngực mình mà không nói một lời.

Lục Hải vội vàng nghiêm sắc mặt, xá chào trả lễ, đoạn thốt ra bốn tiếng:

- Trường Ly Hùng Phong!

Lão già gầy gò hỏi lại:

- Dám hỏi cao danh?

- Liệt Hỏa Kỳ Lục Hải.

Ngừng một chút, ông ta hỏi tiếp:

- Các hạ chắc là Nhân Liên Kiếm Thiệu lão tiên bối?

Quả nhiên Lục Hải đoán trúng lão già gầy gò này chính là một trong Tam Liên Kiếm Thiệu Trúc Khê.

Thiệu Trúc Khê cười nhạt nói:

- Lục Kỳ Chủ, nơi đây phố xá chật hẹp thật bất tiện, vậy xin các hạ hãy rằng ngoại thành, nơi Đại Phong Cốc gặp nhau.

Nói rồi, vội vàng lên ngựa, cùng bốn người kia ra roi đi thẳng, trong chớp mắt đoàn người ngựa đi khuất dạng đằng cuối phố.

Lục Hải trong lòng cả giận, vừa lúc đó Trường Ly Nhất Diệu từ trong đám đông nhẹ nhàng bước ra, nói

rằng:

- Lục Kỳ Chủ, Trường Ly Đảo không bao giờ lép vế với bất cứ một ai.

Lục Hải nghiêm trang cúi đầu thưa:

- Bản Kỳ Chủ xin đợi lệnh.

Trường Ly Nhất Diệu chưa kịp trả lời thì tiếng vó ngựa nổi lên rộn rã Giang Thanh hiện ngang ngời trên mình ngựa tiến ra, bên tay chàng dắt theo hai con ngựa khác. Trường Ly Nhất Diệu cất giọng nói:

- Hãy cho bọn Tam Liên Kiếm một trận thích đáng!

Thế rồi ba người bay mình lên ngựa, nối theo dấu của đoàn người ban nãy mà tiến rằng ngoại thành....

